

Preek n.a.v.
Romeinen 3: 23-24
Om niet gerechtvaardigd
door
Ds. H.H. van Ameide

Gehouden 1926

In leven predikant te Dinteloord en Prinsenland

Om niet gerechtvaardigd.

Psalm 25: 3, 8

Wet des Heeren.

Lezen Jesaja 1: 2-18.

Psalm 14 : 2, 3 en 7

Psalm 85 : 1

Psalm 89: 8

M.H!

“Doorzoekt u zelf nauw, ja zeer nauw”, dat is het ernstige woord, dat de godsmann Zefanja eenmaal in zijn godsspraak door den Heiligen Geest neder schreef, een woord, dat in al zijn aangrijpende ernst ons dringt tot zelfonderzoek, opdat wij ons zelve met geen valse gronden voor de eeuwigheid bedriegen.

“Doorzoekt u zelf nauw, ja zeer nauw!”

En ja, het is wel nodig, dat we ons zelve onderzoeken. Immers, wat is daar ook in het midden van 's Heeren gemeente veel schijn, terwijl het wezen ontbreekt. Hoe velen hebben den naam, dat zij leven, terwijl zij metterdaad dood zijn. Hoe velen bouwen zich zelf een huis voor de eeuwigheid terwijl, als de dood komt, het onder hun voeten wegzinkt.

De godzalige Comrie verhaalt ons te dien opzichte zo'n ontroerend voorbeeld. In Edinburg, Schotlands hoofdstad woonde eenmaal een vrouw, die in schrikkelijke ontucht leefde en de moordenares werd van haar eigen kind; ter dood veroordeeld, kreeg zij in de gevangenis berouw en scheen tot waarachtige bekering gekomen te zijn. Met grote blijdschap werd dat vernomen in de tenten der rechtvaardigen en vast geloofden ze dat, al moest de

aardsche rechter haar veroordelen, de hemelse Rechter haar had vrijgesproken en haar als een volmaakte rechtvaardige straks voor Zijn troon zou stellen.

Doch wat gebeurt? Nadat zij naar het bij de wet bepaalde aantal minuten (genoeg om bijna altijd den dood ten gevolge te hebben) aan den strop gehangen had werd zij afgenomen om door haar vrienden begraven te worden.

Op weg naar de begraafplaats echter hoorde men beweging in den kist en bleek den vrouw slechts schijndood te zijn geweest en nog te leven. Een ieder dacht, dat God met een wonder tussenbeide was gekomen, opdat deze vrouw nog een levend getuige zou kunnen zijn van de genade aan haar gewrocht.

Maar helaas, zij valt opnieuw terug in haar ontuchtig leven; wordt weer moeder van een kind in ongerechtigheid geboren, en vermoord ook dat kind en zóó sterft ze een goed jaar later in haar zonden den dood aan den strop.

Hare bekering bleek slechts een schijnbekering!

Zóó zijn er nog velen die genade schijnen te kennen en die toch het leven, dat uit God is missen.

Daarom is zelfonderzoek zoo nodig voor een iegelijk onzer. Wij kunnen zóóveel bezitten, zonder waarlijk aangeraakt te zijn door de levendmakende adem van den Heiligen Geest. Al het levende volk verstaat dit; ze weten welk een arglistig hart zee in zich omdragen, daarom bidden ze zoo van harte:”Doorgrond mij, o god, en ken mijn hart; beproef mij, en ken mijn gedachte, en zie of bij mij een schadelijke weg zij, en leidt mij op de eeuwigen weg!”

Hoe noodzakelijk is het dan Zefanja’s vermaan ter hare te nemen: “Doorzoekt u zelf nauw, ja zeer nauw!” Straks zullen we God ontmoeten! Op den wortel der zaak zal het dan aankomen, op wedergeboorte en op verzoening met God. Dan zal het de grote vraag zijn of wij onszelf bij Geesteslicht als een doemeling leerden kennen; of we ooit treurden over ons Godsgemis; of onze ziel waarlijk leerde hongeren en dorsten naar een Zaligmaker buiten ons; of we in Christus en in Diens borggerechtigheid leerden vinden, wat een arme ziel alléén vrede geeft.

O, God beware ons ervoor, dat wij dan in die allesbeslissende ure van het oordeel zouden blijken te behoren tot dat geslacht, dat rein is in zijne ogen, maar dat van zijn drek niet gewassen is; tot die dwaze maagden, die, juist toen het er op aankwam moesten klagen; “Onze lampen gaan uit!”

Maar Hij geve ons genade om, ziende op Christus, den enigen Borg en Goél, dan met den dichter te spreken:

“Zijn bloed en Zijn gerechtigheên,
Die zijn mijn bruidstooi, anders geen!”

Gij leest ons tekstwoord uit Romeinen 3 vers 23 en 24,

Want zij hebben allen gezondigd en derven de heerlijkheid Gods, en worden om niet gerechtvaardigd uit Zijne genade door de verlossing die in Christus Jezus is.”

Dit tekstwoord bevat een schrikkelijken aanklacht, mar ook een rijke prediking van de verlossende, genade Gods, die den zondaar in de weg der gerechtigheid redt.

Zingen Psalm 14 vers 2, 3 en 7

2. De grote God, die 't recht verdedigt, sloeg
Van 's hemels troon Zijn ogen naar beneden;
Op Adams kroost, doorzocht hun hart en zeden.
Hij zag, of zich geen mens verstandig droeg,
En naar Hem vroeg.

3. Hij zocht alom, maar ach, Hij vond er geen.
Want alle vlees is trouwloos afgeweken.
Het land is vol van stinkende gebreken.
Geen sterveling wil 't pad der deugd betreen.
Ja, zelfs niet een.

7. Och daalde 't heil uit Sion spoedig neer.
Voor Israel. Als God Zijn volk uit lijden
En banden redt, zal Jakob zich verblijden,
En Israel al juichend geven d' eer :
Aan zijnen HEER'.

“Zij hebben allen gezondigd en derven de heerlijkheid Gods en worden om niet gerechtvaardigd uit Zijne genade door de verlossing, die in Christus Jezus is”--- dat is dan het woord van onze tekst, hetwelk ons eerst spreekt van een schrikkelijke aanklacht.

De apostel legt in ons teksthoofdstuk iets bloot van de slechtheid en de goddeloosheid van het menselijke hart. Met de Heilige Schrift in de hand--- het zij zo velen in onzen tijd op de achtergrond en op zijde geschoven Oud Testament---bewijst hij hoe alle vlees zijn weg voor God bedorven heeft, zodat er niemand onder de mensenkinderen rechtvaardig is, niemand, die verstandig is, niemand die God zoekt; allen zijn ze afgeweken, tezamen zijn ze onnut geworden, daar is niemand die goed doet, daar is ook niet, tot één toe.

“De ganse wereld, zegt hij, ligt verdoemelijk voor God”. en hier in onze tekst; “Zij hebben allen gezondigd”. Het is dus een schrikkelijken aanklacht, waarmede deze tekst tot ons komt.

“ Zij hebben allen gezondigd”. En ziet nu moet ik eerst hier wijzen op een ernstig en ontroerend iets. Daar is toch bij de behandeling van een onderwerp als het onze een gedachte, die telkens weer pijnlijk aandoet, de gedachte n.l. dat ons Christenvolk, óók ons Gereformeerde volk, zóó gewend is geraakt aan zekere uitdrukkingen en termen, dat daar niets meer in de ziel trilt van angst en ontzetting, wanneer zij worden gebezigd. De woorden zonde en schuld dood en verdoemenis vloek en oordeel, zijn zóó van alle kracht beroofd voor veler oor, dat zij gewoonweg over de hoofden heengaan en men er volmaakt koud onderblijft.

Maar hoe ganse anders wordt het, als God ons met Zijn ontdekkend licht bestralen komt. Dan leren wij verstaan wat “zonde”is; dan wordt het gevoeld, dat “zonde”niet maar is een zwakheid een tekortkoming, een kleinigheid, die God tenslotte wel door de vingers zal zien, iets, waarmede de Heere het zo nauw niet neemt, maar dat “zonde “is rebellie, opstand tegen God, een dodelijke belediging van de allerhoogste Majesteit,

een trappen op het hart van dat hooge Heilige Wezen. Dat nooit iets anders dan wel deed en waard is om Zijns zelfs wil geliefd en gevreesd te worden.

Met andere woorden: in de zonde heeft de mens zich losgescheurd van den levende God en leeft in vijandschap tegen God. Ja zo fel is de vijandschap tegen den Almachtige God, dat hij veel liever voor een eeuwigheid aan Satan zich zou verpanden, dan dat hij ook maar één ogenblik voor God en Zijn zaligen dienst zou willen leven.

Dat is de toestand de rampzalige toestand van den oorspronkelijk naar Gods beeld geschapen maar een van God vervreemden, diep gevallen mens.

“Zij hebben allen gezondigd”. Dat eerste woord van onze tekst houdt dus wat in; het wil dus niet maar zeggen dat wij wel eens iets gedaan hebben, wat er niet mee door kon, maar dat wij moed – en vrijwillig al onze talenten, in ons verbondshoofd in het paradijs geschonken er door hebben gebracht; de brieven van onze adeldom hebben weggeworpen; als Ezau ons eerstgeboorterecht voor een schotel linzenmoes verkocht hebben en onder de banieren van den groten tegenstander Satan de wapens tegen de Eeuwigen en de Heiligen hebben opgenomen.

Helaas, vlees en bloed wil daar niet aan. De mens van nature staat tegen deze waarheid op in toorn en in haat. Nochtans --- hoe ontroerend ook, het is de waarheid, Zóó jammerlijk is de toestand van den mens van nature van ieder mens, van den mens, die uitbreekt in allerlei goddeloosheid, maar ook van den brave Farizeeër , van den verloren zoon in het vergelegen land, maar ook van zijn braven broeder, die bij de deur van het vaderhuis verder van huis was, dan de jongste zoon in het vergelegen land.

De praktijk der godzaligheid en het leven der bekering bevestigt dat voor ieder, die uit de dood tot het leven wordt gebracht in de ervaring voor het eigen hart en als God levendmakend werkzaam wordt, dan leert men het met smart verstaan, dat zelfs geen sprankje liefde tot den Eeuwigen in het hart gevonden wordt maar niets dan vijandschap en haat.

“Zij derven dan ook de heerlijkheid Gods!” zegt de Heilige Geest in onze tekst, daarmee uitsprekend het noodwendig en vreselijk gevolg der zonde.

Het schepsel dat gevallen is derft de heerlijkheid Gods.

En wat is nu de heerlijkheid Gods, die het gevallen schepsel mist? Dat is de zalige gemeenschap Gods, waarin wij eenmaal stonden in

het paradijs.

“Dat derven van Gods heerlijkheid is niet alleen het missen van Gods gemeenschap, maar ook het voor eeuwig verstoten zijn van Zijn aangezicht; niet alleen het ontberen van Zijn heerlijk licht, maar ook het ronddolen in en tastbare duisternis; niet alleen het gemis van Gods liefde maar ook het verteerd worden door de vlammen van Zijn toorn”.

Dat derven van Gods heerlijkheid in zijn hoogste trap zal eenmaal de rampzaligheid der verdoemden zijn. Nu nog wordt dat oordeel opgeschort door de lankmoedigheid van een verdraagzaam God maar straks in de buitenste duisternis zal geen enkele lichtstraal van genade meer door de donkerheid van den zonde nacht heendringen en een eeuwigheid lang zal het in la zijn ontzetting ervaren worden wat het zeggen wil: “zij hebben allen gezondigd en derven de heerlijkheid Gods”.

“Zij hebben allen gezondigd en derven de heerlijkheid Gods”.

En dus ik zei niet teveel, toen ik dat woord noemde: een schrikkelijken aanklacht. Het wil zeggen met korte woorden: wij verkeren in een staat van doemschuld; wij zijn een gevloekte door Gods heilige Wet; een gebannene uit Gods gemeenschap, een veroordeelde voor Gods vierschaar, een vuurbrand voor het eeuwige vuur.

O Geliefden Hebt ge zóó uw misvormd beeld reeds leren kennen: de walgelijkheid uwer ziel leren verstaan?

Hebt gij zóó uw verdorvenheid reeds leren kennen; gans onbekwaam tot enig goed; geneigd niet alleen tot deze of die zonde, maar geneigd tot alle kwaad?

Om uw eeuwig welzijn bid ik u, troost uw zielen buiten de kennis van deze uwe ellendigheid niet; de bevindelijke ervaring van uw diep zonde verderf, vloeiend uit de verlichting des Heiligen Geestes, kan u alleen voor God vernederen en in u plaats maken voor de verheerlijking van Christus' borgwerk. En buiten dat borgwerk kunt gij niet.

Welgelukzalig dan de mens, die zijn zonde, zijn diepe val kennen leert. Dat kan alléén, als we door ontdekkend Geesteslicht bestraald worden. Dan leren we een blik slaan in de afgrond des doods, in den ruischenden kuil van ongerechtigheid, waarin wij onszelf moed en vrijwillig hebben neergestort.

O, dat zijn ontroerende ervaringen, als alle heerlijkheid van het menskind wegsmelt en de zondaar met een heilig en rechtvaardig

God te doen krijgt. Wat bange tijden kunnen da worden doorleefd! Gods recht eist betaling en men voelt 't elke dag wordt de schuld groter; elk uur het oordeel rechtvaardiger. Dan wordt het; "wààr berg ik mij, wààr vlucht ik heen?". Wààr is dan uitkomst?

Het antwoord ligt in onze tekst.

Hoor maar; "En worden om niet gerechtvaardigd uit Zijn genade door de verlossing, die in Christus Jezus is".

Er staat dus; "wij worden gerechtvaardigd," dat wil zeggen wij worden rechtvaardig gesproken, rechtvaardig verklaard. Er is dus sprake van een gerichtshandeling, van een vonnis dat uitgesproken wordt.

En denk u nu zo'n mens, die voor Gods gericht gesteld wordt, die God leert kennen in zijn heiligheid en rechtvaardigheid. Bergen van zonden en schuld rijzen er op voor zijn geest. Als Christen in Bunyan ziet hij, dat bij het paleis van koning Wettisch een hogen, steile berg is, die hem verpletteren zal. De eeuwig rampzaligheid grijnst hem tegen. In zijn omgeving kan hij het niet meer houden; hij zoekt de eenzaamheid om het voor den Heere uit te roepen, dat hij verloren ligt. Zijn doemvonnis moet hij billeken; zijn doodvonnis ondertekenen. En ziet nu zegt onze tekst--- en dat is het wonderlijke, het eeuwig onbegrijpelijke--- nu wordt zulk een, die op alle eigen werk den dood moet schrijven en het oordeel billeken moet, rechtvaardig gesproken; door den hoogste Rechter, die de zonde niet gedogen kan, rechtvaardig verklaard, dat wil zeggen vrijgesproken van schuld en straf der zonde en gerechtig verklaard ten eeuwigen leve.

Ge zit verbaasd en vraagt; maar hoe is dat mogelijk?

Is dat dan niet een verkrachting van alle rechtsgevoel?

Staat er dan niet in Gods Woord, dat niet liegen kan streng en onverbiddelijk; "de ziel die zondigt, die zal sterven?" En op een andere plaats:"wie den goddeloze rechtvaardigt en den rechtvaardigen verdoemt, zijn den Heere een gruwel, ja die beiden?".

Ja Geliefden. Dat staat er! Nochtans--- bij den Heere is geen onrecht! De Eeuwigen laat zijn deugden ongeschonden blijven! Zeker is het zoo, van 's mensenzijde is het onmogelijk dat God den zondaar rechtvaardigen zou. Dat leert al Gods ontdekte volk kennen, dat er van onze kant niets in rekening gebracht kan worden, wat God behagen zou; dat alles ongerechtigheid is, wat we zouden brengen om voor God te bestaan.

Maar zie, God zelf heeft neergezien in onze diepen nood, in ons grondeloos verderf. Hij zag de ellende, waarin wij nederlagen. Hij zag al het vergeefse pogen des vlezes om zich uit dit verderf uit te werken en voor God rechtvaardig en met Hem verzoend te worden. Van eeuwigheid heeft de Heere onzen val in Adam gekend en van eeuwigheid heeft Hem" deze nood gesmart. Een eeuwig erbarmen was in Hem en zoo heeft !Hij den raad des vredes vastgesteld; in die aanbiddelijke onderhandeling tusschen de drie Personen van het Goddelijk Wezen onderling besloten zichzelf uit het gevallen menschengeslacht een volk te verkiezen, dat weer Zijnen lof vertellen zou.

Maar zie dat kon niet geschieden zonder dat aan Zijn door ons geschonden gerechtigheid genoeg geschied was. Gods recht vordert voldoening voor het bedreven kwaad; kwijtschelding van straf kan alleen dan geschieden als de, volkomen voldoening aan het geschonden recht is gebracht. God zou ophouden God te 'zijn!. zoo 'Hij ook maar één kwadrantpenning vallen liet van den eisch der volkomen betaling. Daarom moest een losgeld betaald; opnieuw een rechtsgrond gelegd worden, waarop de Heere Zijne genade kon laten heerschen.

En terwijl dit nu door alle vlees niet kon geschieden, heeft God het zelf gedaan; Hij gaf Zijn hartebloed, het Liefste, wat Hij had, Zijn eigen Zoon. Die kwam in onze plaats; die woog uit soevereine liefde de losprijs in des Vaders hand; die richtte die gerechtigheid op, bracht een eeuwige genoegdoening' aan. En nu wordt alléén op grond van dat borgrechtelijk werk des Zoons de in Adam verloren zondaar rechtvaardig verklaard. Alléén omdat de Heere Jezus Christus in de plaats Zijns volks in eeuwige' Godsverlating heeft willen hangen aan het vloekhout, ziet de Heere geen zonde in Zijn Jacob en geen overtreding in Zijn Israël.

Heerlijke, troostvolle waarheid, waar onze tekst van spreekt!

Maar zullen wij daar waarlijk de troost van kennen dan moet die gerechtigheid van Christus de onze worden. Van nature is zij 'dat niet; en zij wordt dat ook niet door opvoeding en onderwijzing der Waarheid. Zij: wordt dat alléén door de genadige toepassing van den Heiligen Geest.

Ziet wij zagen het daar straks, van nature dan wil 'de 'rnensch er

niet aan, dat hij zo'n verdorven, vijandig, schuldig schepsel, is. Maar laat God de Heilige Geest hem nu komen ontdekken en overtuigen van zonde, dan zinkt die mens ineen. Wiel is waar geschiedt dat niet op eenmaal, want telkens en telkens tracht zo'n ontdekte zich weder op te richten; neemt hij zijn toevlucht tot de gebroken bakken, die geen water houden; tracht hij zelf de zonde onder den voet te krijgen, - maar ziet God laat' hem geen rust; God laat 'het hem niet gelukken; hij komt tot geen vrede voor Gods gericht; hoe meer hij reinigen wil, des te meer onreinheid komt er te voorschijn; hoe meer hij helen wil des te erger wordt de melaatsheid,' zodat hij van zichzelf klagen moet "Van den voetzool af tot het hoofd toe is er niets geheels aan mij!" o wie zal kunnen schetsen," wat er dan in het hart omgaat!'

En wat in die bange stonde de ziel nog meer ontroert is dit: dat dan de Vorst der duisternis komt met zijne bestrijding en aanvechting. Satan, die eenmaal geworsteld heeft om de Kroon der eere te ontwingen aan ons geslacht, laat geen middel onbepoofd om den ontdekte te brengen tot vertwijfeling, tot wanhoop. Dan fluistert hij met satanische boosheid het der ziele toe: geef het maar op ge zijt te diep gezonken"; "daar is voor u geen genade" ge zijt niet uitverkoren, uwe zonde is te groot dan dat zij vergeven worde!"

Welnu Geliefden, geen mens kwam terecht in zulk een gericht; niemand zou opkomen uit zulk een jammer, als zich de Heere niet ontfermde. Maar o dat doet de Heere. Bij Hem zijn milde handen en vriendelijke ogen. Zijn goddelijk hart klopt van ontferming. Als Zijn kind -als een gans ellendige onder het goddelijk recht buigt en met volkomen toestemming, dat het den eeuwigen dood waardig is, alle hoop op zichzelf en alle schepsel moet opgeven, dan laat de Heere dien ellendige 'niet verlegen. Dan geeft Hij hem niet over aan de eeuwige wanhoop. Dan ontsluit Hij het oog voor de Zonne der gerechtigheid. De Borg des Verbonds ontdekt zich. In dien Borg is gerechtigheid tot betaling aller schuld in Hem mogelijkheid om zalig te worden. O, als het oog daarvoor opengaat, wat een blijde hope vervult dan het hart van den verslagene. Er is een weg om met God verzoend te worden, een weg, die weleer voor de ziel gesloten

was"maar "nu geopenbaard is in Christus. Hoe dierbaar wordt die Christus een ieder die gelooft. En als het dan den Heiligen Geest behaagt 'de ziel zoodanig in het borgwerk van dezen Christus in te leiden, dat zij krijgt te gelooven, dat al hare zonden in de eeuwige vergetelheid geworpen zijn en zij met persoonlijke toeëigening leert zeggen: mijn Goël, mijn Zondenvernier", O dan is het niet uit, te spreken, wat er dan in het binnenste omgaat, In die oogenblikken vloeit het hart over, van ' liefde, is de ziel als een gewaterde 'hof. trilt het lichaam van dankbare ontroering! .

zingen Psalm 85 : 1

1. Gij hebt Uw land, o HEER', die gunst betoond,
Dat Jakobs zaad opnieuw in vrijheid woont.
De schuld Uws volks hebt G' uit Uw boek gedaan;
Ook ziet Gij geen van hunne zonden aan;
Gij vindt in gunst, en niet in wraak, Uw lust;
De hitte van Uw gramschap is geblust.
O heilrijk God, weer verder ons verdriet,
Keer af Uw wraak, en doe Uw toorn te niet.

Rijke genadeweldaad dan, waarvan onze tekst spreekt, die weldaad, die God aan Zijn volk komt wegschenken de weldaad der rechtvaardigmaking! Al moeten ze van Zichzelf belijden, dat ze geheel onrein zijn, van het hoofd tot aan de voetzool toe gans melaats, en deswege het oordeel waardig, nochtans verstoot de Heere ze niet, maar ziet ze aan in Zijnen Christus en rekent ze toe! wat ze in dezen Borg hebben. Hun schuld en straf wordt kwijt gescholden; Satan is het recht op hen kwijt; de Heere zelf staat voor hunne zaligheid. in; de hemelsche heerlijkheid en de erfenis der heiligen wacht hen.

Welgelukzalig het volk, dat deze genadeweldaad deelachtig werd. Met den Heidelberger mogen ze roemen: 'dat al is het, dat mij' mijn, geweten beklagt, dat ik tegen al de geboden Gods zwaarlijk gezondigd, en van dezelve geen gehouden heb, en nog steeds tot alle boosheid geneigd ben, nochtans

God, zonder enige mijner verdiensten? uit loutere genade, mij de volkomene genoegdoening, gerechtigheid en heiligheid van Christus schenkt en toerekent, even als had ik nooit zonde gehad noch gedaan, ja als had ik ook al de gehoorzaamheid volbracht, *welke* Christus voor mij volbracht heeft".

En nu zijn er nog een paar kleine woordjes in onze tekst, die we hebben laten staan, en die toch zo'n onschatbaar rijke vertroosting bieden voor iedere verslagen en nooddriftige ziel.' Allereerst dat woord ,om niet".

En worden "**om niet**" gerechtvaardigd. "Om niet", d.w.z. het wordt geschonken, het is een vrij geschenk van God.

Al Gods volk zelf dus valt er eeuwig buiten. Al het onze is buiten gesloten; geen werk, zelfs geen traan en geen zucht van ons komt hierbij in aanmerking.

En God zij 'lof, dat dit zoo is. Want als er in den mens iets, ook maar het geringste moest zijn, wat God behagen kon en als grond van' rechtvaardigmaking kon dienen, dan was het verloren, dan kwam 'er niet één in den hemel, dan werd er niet één behouden; dan zou de kuil der doden de wanhoop zich moeten ontsluiten voor onzen voet. Zal er hope wezen, dan zal het moeten zijn: ".om niet"!

En dan staat er nog een woord, dat zo'n rijke vertroosting biedt aan de Kerke Gods. "Uit Zijne genade", voegt de apostel er bij. En worden om niet gerechtvaardigd uit Zijne genade" . Uit Zijne genade" - met dat woord wijst de apostel op de Bron der rechtvaardigmaking. Die bron is Gods soeverein welbehagen, Zijn vrijmachtige ontferming. Niets in het schepsel kon God bewegen gedachten des vredes te koesteren; alleen uit en door zichzelf bewogen heeft de Heere een weg van verzoening en verlossing ontsloten.

Zóó is Gods verkiezende liefde en vrijmachtige genade de eenige grond van des zondaars rechtvaardigmaking.

Rijke troostbron hierin ontsloten. Want zóó komt God aan zijne eer en is alle roem bij mensen uitgesloten. Maar zóó alléén ligt ook de zaligheid van Gods kerk vast. Omdat Gods eeuwige liefde niet kan worden uitgeblust; omdat Zijn vrijmachtig' welbehagen niet kan

worden vernietigd, daarom zullen ook allen, die hier door den Heiligen Geest de vrij spraak in Christus mochten ontvangen, straks op den oordeelsdag uit de handen van den hemelse Rechter gewis ontvangen den witten keurs teen en op den keursteen een nieuwen naam geschreven, welke niemand kent, dan die hem ontvangt.

En nu ten slotte de vraag: Weet gij u gerechtvaardigd, vrijgesproken, bekleed met Christus borggerechtigheid ?

Als Rutherford op een ernstig krankbed nederligt en hem gevraagd werd of zijn hope voor de eeuwigheid gegrond is, dan wordt deze godzalige verwaardigd te antwoorden: "ik mag mij bedekt weten met de sneeuw witte vacht van het Lam Gods.

Kunt ook gij dat door genade getuigen ? Is die sneeuw witte vacht van Christus' borggerechtigheid ook uw deel? Hebt ge reeds aan u zelf verloren leren gaan; reeds een Borg voor uw doomschuld nodig leren krijgen; en is uw ziel door een waarachtig zaligmakend geloof in Christus geboren ?

Het is zoo noodzakelijk deze vragen te beantwoorden. Straks immers zult gij God ontmoeten! Wie weet hoe spoedig dat wezen zal. O vergeten wij 't niet, we zullen nooit voor den Heilige en Rechtvaardige kunnen bestaan met een kleed van eigen maaksel. De natuurlijke mens denkt dat wel. De natuurlijke mens zet gaarne een nieuwe lap op een oud kleed, Maar hij zal bedrogen uitkomen, Het uitnemendste van den mens is enkel ijdelheid. Als, we straks staan Voor Gods rechterstoel met een onwedergeboren hart, met nverzoende zonden, Christus missende als onze Voorspraak; wée onzer dan, want dan zal het openbaar worden, dat God een verterend vuur is voor degene die niet bekleed is met 'het bruiloftskleed van Christus' borggerechtigheid!

'Misschien meent gij, dat het wèl met 'u is, terwijl ge nochtans steunt op valse gronden" op uw doop, op uw belijdenis, op uw kerkgaan. op uw tranen en zuchten. o onderzoek uzelf toch nauw. Gelooft het, duizenden in onze dagen' bouwen op -een zandgrond" die eens wegspoelen zal en het door hen opgetrokken gebouw der zaligheid' zal doen ineenstorten, als 't hun vreselijk zal' zijn dien God te ontmoeten, die als de vlekkeloos Heilige en onkreukbaar

Rechtvaardige alléén met Christus' werk genoeg neemt.

Daarom om uws levens wille bid ik u, neemt acht op deze dingen. Smeeke God, of Hij uwe schuldbrieven eens wil laten zien. Dan zult gij er aan ontdekt worden, dat al uwe gerechtigheid, ook het beste, wat ge hebt, te kort en te smal is als grond voor de eeuwigheid. Om het dan verder te verstaan, dat ge niets toe kunt doen aan de zaligheid uwer ziel; dat ge 't alleen maar bederven kunt en nooit meer goed kunt maken voor 'God; dat uit u, in eeuwigheid geen vrucht geboren wordt, die God behagen kan,; maar om dan te leren uitroepen: "Heere, is er dan voor zo'n ellendige als ik ben, geen raad meer?" Zie dan zal God zelf het u door Zijn Geest opklaren, dat er voor zulke radeloozen en reddeloozen raad is in Hem, die zich heeft laten verpletteren onder den moker van Gods toorn en onder den hamer van Zijn recht, opdat er voor ellendigen, in zichzelf verlorenen, behoudenis zou zijn.

En gij die hebt leren klagen en zuchten, dat ge door erf - en dadelijke zonden den band met Uw Schepper i en Formeerder hebt doorgesneden – O het kan u bang te moede zijn, als ge let op wat ge door de zonde geworden zijt en dat door" eigen schuld."

Een hemelhooge schuld en geen penning om, te betalen. Een bodemlooze diepte en geen macht om u te verlossen. Een stikdonkere nacht en geen macht om u te redden, o bekommerd volk, het is voor zulke armen als gij zijt, dat de Heere heeft doen nederschrijven in onze tekst: „En worden om niet gerechtvaardigd". "Om niet". Voor een verlegen en verslagen ziel is dat om' niet". de rijkte vertroosting. Want dan, als er niets, totaal niets nodig is, dan is er toch hope voor een mens, die niets, totaal niets heeft.

Pleit den Heere dan maar bij Zijn vrije liefde. Zeg Hem maar: Heere! als het moest geschieden om eenige gerechtigheid mijnerzijds, dan was het verloren, maar nu het is' om niet", och maak ook mij een voorwerp, waaraan gij uwe genade verheerlijkt! Zo'n bidder wordt niet afgewezen; zo'n zuchter zal ervaren de waarheid van het woord: "Grimmigheid is bij Mij niet", en "die tot Mij komt, zal ik geenzins uitwerpen!"

Dat hebt gij mogen ondervinden, gij gerechtvaardigd;en, gij

geheiligde door het bloed des Lams, Toen ge onder het recht van God lag, den Heere rechtvaardigende als Hij u geen genade schonk, toen ontvingt gij den vredekus.

Verwaardige God u Zijne deugden te verkondigen voor de genadewonderen aan uwe ziel gewrocht. En waar gij met al het levendgemaakte volk ervaren moet, dat alle¹ werk Gods hier op aarde bestreden wordt, zelfs¹ zó, dat er . tijden en ogenblikken zijn, waarin de vreze levendig wordt, dat er niets aan de ziele gebeurd is, weet het tot uwe vertroosting, de Heere laat niet varen het werk Zijner handen. Wat de hand Zijner liefde begon, zal de arm Zijner sterkte voltooien. Hij zal niet toelaten! dat Zijne heiligen de verderving zien. Straks brengt Hij al Zijn lieve volk saam rondom den troon van het Lam. En als ge dan verwaardigd wordt met al het duurgekochte volk de eeuwige Godstad. het Vaderhuis met de vele woningen, binnen te trekken en ge vraagt vol verwondering: hoe is het mogelijk, dat ik, ellendige, ook na ontvangen genade gedurig wegbederver, hier in den hemel ben binnengekomen; dan zal het antwoord klinken van den God aller ontferming: “ Het is ook niet om uwentwille, mijn kind, het is alléén om mijns groeten naams wil; Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde, daarom trok Ik u met koorden van goedertierenheid!"

AMEN.

Psalm 89 vers 8

8. Gij toch, Gij zijt hun roem, de kracht van hunne kracht;
Uw vrije gunst alleen wordt d' ere toegebracht;
Wij steken 't hoofd omhoog en zullen d' eerkroon dragen
Door U, door U alleen, om 't eeuwig welbehagen,
Want God is ons ten schild in 't strijdperk van dit leven,
En onze Koning is van Israels God gegeven.

Dinteloord, H. H. VAN AMEIDE.

